

Budapest, 2015. június 5. - **Az ész a fontos, nem a haj címmel a Kádár-rendszer könnyűzenei politikájáról írt könyvet Csatári Bence.**

A

történész, újságíró, a korszak szakértője alapos munkájában a fellelhető források és személyes interjúk segítségével járta körül a tilt-tűr-támogat kultúrpolitikai felfogás működését.

"Tudományos alapokon álló ismeretterjesztő műnek nevezhető a kötet, amelynek gerince a témában 2008-ban írt doktori értekezésem. A korszak könnyűzenei politikájáról az elmúlt 25 évben mások, például Sebők János, Jávorszky Béla Szilárd és Szőnyi Tamás is jelentkeztek könyvekkel, igyekeztem eddig még nem publikált levéltári iratokat felhasználva kicsit finomítani, cizellálni az eddigi ismereteket" - mondta a szerző az MTI-nek a Jaffa Kiadó gondozásában megjelent könyvről.

Csatári Bence megemlítette, hogy az iratanyagok még ma is bővülnek, nem olyan régóta kutathatók például az egykori Országos Rendező Iroda (ORI) dokumentumai. Mint megjegyezte, a Kádár-korszak könnyűzenéjének számos fontos szereplőjével személyesen készített interjút, köztük volt mások mellett Bródy János, Benkő László, Kemény Győző (Bojtorján), Kovács Kati és Nagy Feró, vagy Pentz Zsolt, a Nemzetközi Koncertigazgatóság (NKI) könnyűzenei osztályvezetője.

"A kultúra többi ágához képest a legnagyobb hiánycikk a szakemberekből talán a könnyűzenében volt. Bors Jenő, aki 1965-től 1990-ig a hanglemezgyártó vállalat igazgatója volt, nem igazán értett a könnyűzenéhez, Erdős Péter, a fő ideológus pedig inkább a dolgok menedzselési részét ismerte. Csak feltevés, de ha egy keményvonalas moszkovita került volna az MHV élére, akkor nálunk is csak szinte illegálisan működhetett volna a rockzene, ugyanúgy, mint a Szovjetunióban. Az Erdős-Bors tandem nagyjából szabad kezet kapott és a közéletet választotta, az ő tevékenységükbe nem igazán szóltak bele felülről" - fejtette ki a szerző.

Könyvében egy kevésbé ismert funkcionárius, Barna Andrásné szerepére is kitér, aki 1956 után a Művelődési Minisztérium zene- és táncművészeti főosztályát vezette, előtte, még a harmincas években a spanyol polgárháborúban harcolt és ortodox kommunista volt. Csatári Bence leírja, hogy a hivatalnok, aki lenézte a könnyűzenészeket és szeretne riportra hívni őket, megpróbálta Borsékat is irányítani, de ez nem igazán sikerült neki. Legjobb barátnője, egyben helyettese Biszku Béláné Behringer Éva volt, és egészen a volt belügyminiszter 1978-as nyugdíjazásáig pozícióban volt.

"A tények szerint mégsem igaz, hogy Magyarország minden tekintetben a legvidámabb barakk volt. A tehetséges zenészek tekintetében nagyon jól álltunk, a Magyar Rádió stúdiói a hetvenes évek közepétől világszínvonalúak voltak, de ha azt nézzük, milyen nagy számú besúgó tevékenykedett zenész körökben, a kép elkésztető. Az egész rockszakma be volt hálózva, és a mai napig mindenki számon tartja, ki jelentett kiról. Szerintem az is sokat mond, hogy nemzetközi táncdalfesztivált mindenhol rendeztek a keleti blokk országában, csak nálunk és Albániában nem" - sorolta a szerző.

Csatári Bence történész, a Nemzeti Emlékezet Bizottságának tudományos kutatója, az MTI volt újságírója. A Kádár-rendszer könnyűzenei politikájáról számos publikációja jelent meg, az ő nevéhez fűződik a Múlt-kor című történelmi magazin kilencrészes rocktörténeti sorozata. Egyik állandó résztvevője a Cseh Tamás Program könnyűzenei örökség alprogramja által megvalósuló Azok a régi csibészek című beszélgetés-sorozatnak.